

Presa de possessió

Auditori del campus UOC, Can Jaumandreu, Barcelona

Conseller, president i membres del Patronat, rector, rectores i rectors, vicerectors i vicerectors, diputades i diputats, tinent d'alcaldia, degà i membres de la Junta del Col·legi d'Economistes de Catalunya, presidenta de l'Associació Catalana de Comptabilitat i Direcció, col·legues, personal de gestió, família i amics, *miembros de la comunidad UOC del conjunto de España y Latinoamérica*,

Bona part de la meva vida professional ha anat en paral·lel al creixement i a la consolidació de la UOC. Primer, i des del 2002, com a PDC; a partir del 2010, com a directora dels Estudis d'Economia i Empresa, i, posteriorment, com a vicerectora de Competitivitat i Ocupabilitat.

Aquesta experiència de més de dues dècades m'ha permès entendre, sobretot en primera persona, com s'expressa el compromís en clau UOC. M'ha ensenyat a assumir responsabilitats, però sobretot a constatar —un cop i un altre— que el cost d'oportunitat és no fer, ja que, quan a la UOC decideixes fer, les voluntats sempre s'alineen. I aquesta virtut és alhora una responsabilitat molt gran. I, sobretot, pertànyer a la UOC m'ha vinculat a un projecte, a un model i a un equip que sento meus.

«El cost d'oportunitat és no fer, ja que, quan a la UOC decideixes fer, les voluntats sempre s'alineen.»

Permeteu-me, per tant, que comenci donant les gràcies al Patronat i al Consell d'Universitat de la UOC per haver pogut participar en aquest procés i per la confiança rebuda, agraïment que vull també estendre a les companyes i els companys del Consell de Direcció i, de forma especial, a la figura que l'ha liderat aquests últims anys: el meu antecessor, mestre i amic, el rector Planell.

Al llarg d'aquesta darrera dècada, he tingut la sort —primer— i l'honor —després— de treballar amb ell i aprendre del seu lideratge, del seu pensament estratègic... i de les seves metàfores.

Així, al llarg del seu mandat, el rector Planell ha comparat la UOC, entre altres, amb la complexitat del rodatge d'una pel·lícula, on cada seqüència esdevé essencial per a la composició final. Però també ens ha equiparat amb l'especialització d'un box de Fórmula 1, on cada mecànic treballa per a l'excel·lència del conjunt. I, fins i tot, ha fet anar metàfores més mundanes fent referència a la UOC com un bon brou del qual no diré la marca...

Aquestes i altres analogies voldria resumir-les avui amb una nova metàfora que, des de l'afecte, estic convençuda que li agradarà: la UOC com a òpera. Òpera entesa com l'espectacle d'art total, on se sumen totes les competències, totes les destreses i tots els sabers, però que necessita algú que la imagini i la faci possible. Aquest ha estat, sens dubte, el seu paper.

Lluny de pretendre igualar les virtuts de cadascú, el rector Planell ha aconseguit unir les diferents potencialitats entorn d'un objectiu comú. Amb empatia, rigor i sensibilitat, com ho faria un bon director, sabent escoltar per poder diagnosticar, sabent escoltar per poder integrar, per donar la confiança necessària a cada músic —a cada professional— perquè, orgullós de la seva tasca, ens suméssim a l'harmonia i la sincronia del projecte compartit. Gràcies, rector.

També vull esbossar, encara que sigui en essència, els eixos principals del projecte de futur que m'ha esperonat a arribar fins aquí. Un projecte que és síntesi de la tensió latent que hi ha entre l'entorn donat i l'horitzó imaginat. La tensió latent pot ser amenaçadora i incapacitant, però també pot ser creativa i transformadora.

«La tensió latent pot ser amenaçadora i incapacitant, però també pot ser creativa i transformadora.»

L'entorn donat ens parla de governança institucional, finançament, reptes tecnològics, crisis de model, transformacions productives, necessitat ingent de coneixement, demandes socials, noves dinàmiques i oportunitats inesperades. En canvi, l'horitzó imaginat és la visió o el projecte que he volgut traçar. Un horitzó imaginat que es podria resumir en tres axiomes principals.

El primer: **evolucionar allò que fem bé, revolucionar allò que podem fer millor**. Els itineraris oberts, continus i compartits; l'acompanyament personal, pedagògic i professional; les experiències d'aprenentatge rellevants; la recerca oberta transdisciplinària i translacional; la innovació com a motor de canvi, i la transferència com a vocació. El segon: la UOC, com les persones, ens enfortim amb les aliances. **Fer en companyia d'altres és fer-ho millor**. I el tercer: **l'impacte social és innegociable**.

Tres axiomes que es trenen i es reforcen. Tres axiomes que fixen el rumb d'aquest mandat. Com bé sap qui coneix aquesta universitat —conseller, membres del Patronat—, la UOC s'ha convertit en un valuós actiu. En un actiu que, si em permeten el joc de paraules, ha estat i vol ser proactiu, singular i complementari per fer del sistema universitari català un sistema competitiu, referent i inclusiu.

«La UOC s'ha convertit en un valuós actiu. En un actiu que, si em permeten el joc de paraules, ha estat i vol ser proactiu, singular i complementari per fer del sistema universitari català un sistema competitiu, referent i inclusiu.»

La nostra especificitat digital i el nostre model educatiu —millorat i reevolucionat— ens permeten respondre millor que ningú a les demandes canviants del teixit social i productiu, i fer-ho sense distàncies físiques, temporals o competencials. Aquesta capacitat d'anticipació i d'adaptació s'ha fet especialment evident quan parlem —i avui en parlem molt— de formació al llarg de la vida. Allò que fa 27 anys **ens feia únics** i se simplificava com a "segones oportunitats per a qui no va poder estudiar o completar la formació durant la seva joventut" **ara ens fa centrals, rellevants, sistèmics**.

Centrals en tant que preparats a l'hora de respondre a les necessitats massives derivades de l'exigència d'un context que no accepta reduir la formació a una única etapa de la vida.

Rellevants en tant que experts en entendre l'encaix de la tecnologia en l'activitat humana, i d'articular respostes adients des del sistema universitari.

I sistèmics en tant que inclusius. L'escalabilitat, la capil·laritat, la ubiqüitat i la qualitat acreditada del model UOC ens parlen de volum i, sobretot, de diversitat per incloure totes les generacions, per no deixar cap territori ni cap estudiant enrere, per ampliar les fronteres del nostre coneixement, per fer present els estudis superiors allà on cal. En resum, per entendre que sumar multiplica; per comprendre que formar transforma.

«Per entendre que sumar multiplica; per comprendre que formar transforma.»

Per fer-ho possible, **per bastir les condicions necessàries i garantir el futur —aquest futur útil— de la UOC, compto amb una tríada poderosa: el projecte, l'equip i el lideratge.** La tríada defineix la meva —la nostra— proposta.

En primer lloc, el projecte engrescador i oportú: per **ressituar el nostre rol, per ser útils socialment**. Es tracta d'allò tan simple i alhora tan difícil de retornar als orígens per adaptar-nos a les noves realitats, a les noves demandes. Allò tan simple i alhora tan difícil de renovar el que ens ha definit al llarg de la nostra trajectòria: **fer de la tecnologia virtut; fer de la recerca evidència i fer de les aliances sistema**.

En segon lloc, **l'equip il·lusionat i compromès, que vol —que volem— ser referents fent les coses ben fetes**. Ho mencionava en començar aquestes paraules: bona part de la meua vida professional ha anat en paral·lel al creixement i a la consolidació de la UOC. Conec de primera mà el compromís dels que saben —dels que sabem— **que formem part d'un projecte important, d'un projecte que canvia vides. I canviant vides es canvia el món**.

El nostre compromís és amb el coneixement. Coneixement entès en un sentit ampli, capaç d'amarar els quatre punts cardinals que l'Associació Europea d'Universitats ha identificat com a elements clau per a l'Horitzó 2030: **docència, recerca, innovació i cultura**. Elements ben presents al llarg dels nostres 27 anys d'història: de manera explícita en el cas dels tres primers, de manera més implícita en el quart —la cultura—, que, en aquest mandat, incorporem com a missió de la Universitat.

I, en tercer lloc, **el lideratge amb visió i capacitat**. Un lideratge que vull conjugar i declinar amb el coratge per encarar el canvi, superant les inèrcies i les incerteses. Amb el coratge per acceptar la crítica, així com el dret a equivocar-se; per delegar amb eficiència i sobretot amb confiança; per prioritzar, en definitiva, la institució, la ciutadania, el futur.

Un lideratge que vull enfortir amb l'amabilitat tossuda de qui entén educar com 'acollir' i aprendre com 'acompanyar'; de qui sap que convivència, civisme i cohesió demanen equitat, justícia i empatia. Un lideratge que vull reforçat amb el treball, un treball que demano a partir de la pròpia autoexigència i capaç de l'esforç sostingut i respectuós, i conscient que només el compromís individual permet construir la governança col·lectiva.

Es trena així la darrera combinació: **coratge, amabilitat i treball**. No és un triplet original. Ho sé. Però sí que és sincer.

Perquè estic convençuda que a partir d'aquest triplet podem seguir construint la UOC del demà. Perquè són els trets apresos i transmesos al llarg de la meua vida. I aquí vull fer un esment als meus: al meu pare, origen d'aquesta tríada; als meus germans i

germanes —de sang i d'amistat—, amb qui l'hem cultivat i preservat, i als meus fills, hereus d'aquests mateixos principis.

I acabo. Res em fa més respecte que posar-me al capdavant del que ha estat casa meva. Res m'il·lusiona més que liderar —liderar plegats— els propers anys de la UOC. Res m'emociona més que començar avui, perquè sé que ho faig acompanyada de tots i totes vosaltres.

Moltes gràcies.

Àngels Fitó.